

ม้วนเดียว(ไม่)จบ กับ... พี่จอย ธนาวรรณ โรจนเวทย์

“ การที่เราเริ่มต้นมาแบบนี้ ทำให้เรารู้สึกสนุกทุกวัน ยังไม่มีวันไหนที่รู้สึกเบื่อ ”

เมื่อเกือบ 20 ปีก่อน คนรุ่นเก่าๆ ก็คงจะรู้จักและคุ้นเคยกับสาวสวยคนนี้นัก เป็นอย่างดี สมัยนั้นเธอเดินเข้างานไหนจะต้องถูกผู้ชายในงานหรือแม้แต่ผู้หญิงด้วยกันก็เฝ้ามอง น่องคนนั้นเป็นใครกัน? ฝอยสวยขยับลิ้นไปมาทำให้เธอมองนางแบบโฆษณาแซมพูยอนิยามสมัยนั้น (ออด้าซ) ขับกับผิวขาวของเธอทำให้เธอดูสวยโดดเด่น วันนั้นก็ไม่ได้ต่างจากวันนั้นเท่าใดนัก เธอนั่งอยู่ตรงหน้าของผู้เขียน ยังคงความสวยตามวัยที่ควรจะเป็น คุณจอย ธนาวรรณ โรจนเวทย์ เธอคือเจ้าของกิจการ Stellar Education & Migration Centre ศูนย์แนะแนวการศึกษาสัญชาติไทยแห่งแรกในซิดนีย์ คูนๆ เทรอคะนามสกุล คุณพ่อจอย เป็นนายตำรวจ ถ้าเป็นคนรุ่นเก่าๆ จะรู้จักก่อนเกษียณท่านยศพลตำรวจโทคะ ส่วนคุณแม่ทำงานที่ททท. ท่านเป็นผู้อำนวยการกองสถิติ จอยก็เลยเหมือนถูกเซ็ทเดินตามกรอบที่คุณพ่อคุณแม่วางไว้ แต่ไม่ใช่คุณหนูนะพี่ ก็เหมือนเด็กกรุงเทพฯทั่วไป เป็น pattern ของเด็กผู้หญิงที่เรียนโรงเรียนหญิงล้วน ตั้งแต่อนุบาล จนจบมัธยมต้น เหมะศิริอนุสรณ์คะ คุณพ่อไปปรับไปส่ง ตอนนั้นก็เดินตรงเป็นไม้บรรทัด ตอนไปต่อมัธยมปลายที่ รร. เตรียมอุดมศึกษาในซีแวนดาราเริ่มออกไปอยู่ห้องเด็กเหี่ยวที่สุดในโรงเรียนแล้วก็ไปสศึกษาเพื่อนนักเรียนชายก็มีแต่เซี่ยนๆ ยิ่งเป็นตัวอย่างพาชน แต่ถึงขั้นยังไม่เสียการเรียนนะคะ เวลาเรียนไม่สนใจเรียน แต่เวลาจะสอบใกล้ตายขึ้นมา ก็สู้ยิบตาจะคะ สอบเอนทรานซ์ก็มาติด นิเทศศาสตร์ จุฬาฯ เพื่อนๆ กังๆ มันติดได้ไงวะ พอเข้าจุฬาฯได้ก็เหมือนปล่อยเสือเข้าป่า คุณพ่อคุณแม่ก็เริ่มปล่อยเพราะเห็นเราโตแล้วการเรียนเราก็ไม่เสียทำให้ท่านไว้วางใจ ไอ้ไอที่นี้โอ้สระเสรีเหนืออื่นใดเลย มันเป็นชีวิตที่สนุก ทำกิจกรรมอะไรจะถึงจะเบียร์ไม่ต้องเข้าเลคเชอร์ได้ เพื่อนๆ เขาเข้ามาได้มีความภูมิใจ ทำยังงั้นจะเรียนดีได้ก็เกียรตินิยม เรากลับคิดสวนทางกับชาวบ้านเขา ทำยังงั้นจะใช้ชีวิตในรั้วมหาวิทยาลัยให้คุ้มที่สุด รุ่นพี่เรียกไปคัดตัวเชียร์ลีดเดอร์ฟุตบอลประเพณี จุฬา - ธรรมศาสตร์ก็รับเลย แถมพลู้คได้อีก ที่นี้ชีวิตเธอก็อาศัยเรื่องถ่ายเอกสารเป็นเพื่อนคู่ชีวิตตลอดปี ยืมเลคเชอร์เพื่อนมาถ่าย มีค่าค่าย มีกิจกรรมอะไรนอกห้องเรียนไปหมด ตกไปก็ตั้งหลายตัวตอนปี 1 แต่ก็กลับตัวทันและจบ 4 ปีตามเกณฑ์ เกรตก็พออยู่ได้ เพราะเริ่มจริงจังกับชีวิตมากขึ้นในปีสุดท้าย คุ้มมากชีวิต มีความสุขที่สุดก็ช่วงนี้ เฮฮาปาร์ตี้แทบจะทุกสุดสัปดาห์

พอจบก็โชคดีอาจารย์ที่สอนเขาทำงานพิเศษที่บริษัทลินด์สซึ่งเป็นบริษัท worldwide โฆษณาอันดับหนึ่งในตอนนั้น จบวันนี้ วันรุ่งขึ้นไปทำงานเลย ไปเป็น copy writer ก็น่าจะไม่โอเคนะ แต่มันไม่ใช่ เขาเหมือนไม่เชื่อเราสักเท่าไร เห็นเราเป็นเด็กเองงานที่ไม่ได้แสดงฝีมืออะไร เลยให้ทำ เลยโอ้ยไม่เอาทำได้ 6 เดือนมั่ง ไปเรียนต่อดีกว่า รุ่นจอยประมาณ 80% ไปต่อเมืองนอกหมด มันเหมือน tradition นะพี่ ครึ่งหนึ่งไปอเมริกา ครึ่งหนึ่งไปอังกฤษ จอยเป็นคนมีความเชื่อมั่นในตัวเองสูงแล้วก็ไม่ชอบตามอย่างใคร คุณแม่อยู่การท่องเที่ยวก็มีหนังสือเรื่องราวประเทศต่างๆ เราเป็นคนชอบอ่าน เอ ออสเตรเลียมันน่าสนใจนะ นี่พูดถึง 23 ปีที่แล้วนะ ไม่ค่อยมีใครพูดถึงเท่าไรก็ถามคุณแม่ คุณแม่ก็บอกก็ดี แม่มีเพื่อนรุ่นน้องคือ พี่ใหม่เป็นผู้อำนวยการ ททท. อยู่ ที่นี้ปี 1987 ก็เลยมา ไปอยู่กับพี่ใหม่ช่วงแรก แล้วตอนหลังก็ย้ายออกมาอยู่เอง ไม่ยอมอยู่รวมกับคนไทยเพราะคิดแล้วอย่างน้อยกลับไปบ้านต้องได้ภาษาละ ไปอยู่ home stay กับป้าแก่ๆ คนหนึ่งก็ได้คุยกันทุกวัน เขาก็สอนโน่นสอนนี้ อยู่แถว Darling point อยากเตือนพวกน้องๆ อย่าไปรวมกลุ่ม ดูช่วยอะไรๆ อย่าดูแต่ DVD ไทย มันจะได้อะไร แล้วก็เรียนภาษาเหมือนน้องๆ เดียวนี้แหละ เสร็จแล้วก็เข้า UTS Kuring-gai campus ที่ Linfield อยู่ในป่า 20 กว่าปีที่แล้วไม่มีคนไทยเรียนเลย เรียน Master of management (Tourism management) คิดอะไรไม่ออกเป็นลูกหลานการท่องเที่ยวไปทางนี้ก่อนแล้วกัน แต่เรียนยังไม่จบได้ Grad Dip เบื่อแล้วอยากกลับไปบ้าน ก็กลับเลยเหมือนกำลังหาจุดให้ตัวเอง ก็ได้งานทำอีกทำงานด้านการตลาดที่โรงแรมโอเรียลเต็ล ทำได้ 3-4 เดือนก็ไม่ชอบอีก เอากลับไปต่อให้มันจบก่อนแล้วค่อยว่ากัน เป็นคนคิดด้วยตัวเองตลอด ชอบถามตัวเองปรึกษาตัวเอง เรียนจบ Master ก็แต่งงาน คิดเองหมด ตอนนั้นทำร้านอาหารไปด้วยก็ไม่ชอบ

ตอนเรียนจอยก็คิด เอ ทำไมคนจีน คนเกาหลี เขามีศูนย์แนะนำการศึกษาของคนไทยเราไม่มี ลองดูใหม่ ก็ไปเข้าห้องเล็กๆ อยู่ชั้นสองหัทมูม Goulburn

street และ George street ก็นั่งคนเดียวห้องเล็กๆ เข้าไว้นั่งเขียนหนังสือเข้าถูกๆ เอาไว้เป็นทีของเราเมื่อมีเด็กรุ่นน้องมาคุย มาปรึกษากัน ยังไม่ได้ทำเป็นอาชีพ ทำเพราะอยากรู้เรื่องจริงๆ ที่สำคัญอยากสนุก ที่มีอยู่กลางเมืองแล้วเจ้าของตึกเป็นคนแคใจดีแคงแคเอ็นดูจอย เห็นเรากระตือรือร้นอยากทำโน่นทำนี่ แกก็บอกอยากจ่ายเท่าไรก็จ่ายมา ค่าน้ำ ค่าไฟก็ไม่ต้องเสีย ก็พาพวกน้องๆ ไป immigration หลายต่อหลายครั้งพวก immigration เขาก็ถามน้องๆ ว่าเราเป็นใคร พวกเด็กนักเรียนก็บอกว่าไม่ใช่ agent พี่เขามาช่วยเฉยๆ หลังๆ มาเขาก็มาพูดด้วยว่าทำไม you ไม่เป็น agent ซะเลยละ ก็ได้ความคิดพอเปิดปีก็ใช้ปีไปเลย เด็กๆ เขารออยู่แล้วมันไม่มีคนทำ จอยก็ทำหมดคนเดียวเลย รับโทรศัพท์ ให้คำปรึกษา ทำเรื่อง ทำบัญชีเอง พาน้องๆ ไป immigration อยู่ลิมว่า internet ก็ไม่มีนะคะสมัยนั้น จะเอาอะไรก็ต้องเข้าห้องสมุดเพราะเอกสารก็ยังไม่มีแพร่หลายนะคะ 16 ปีที่แล้ว ทหาความรู้เองไปเรียน course ที่ UNSW เพื่อจะไปสอบเอา License มาช่วยลูกค้าจริงๆ มาถึงตอนนั้นออสเตรเลีย agent นักเรียนที่เป็นคนไทยก็พาเข้าไป 30 ได้แล้วมั้ง รวมทุกชาติด้วยก็เกือบพันได้

การที่เราเริ่มต้นมาแบบนี้ทำให้เรารู้สึกสนุกทุกวัน ยังไม่มีวันไหนที่รู้สึกเบื่อ ตื่นเช้าอาบน้ำแต่งตัวมาทำงาน เออ วันนี้จะเจอเรื่องอะไรนะ มันต้องเรียนรู้อะไรทุกวัน แล้วตัวเราเองก็ต้องไปสัมนา update ตัวเราเอง เพราะกฎเกณฑ์ทาง immigration เปลี่ยนแปลงตลอดเวลา มาถึงตอนนี้เหลือแปดปีเดียวก็ 16 ปีเข้าไปแล้ว เรื่องลูกน้องเราก็ดูเหมือนกันทุกคนเหมือนเป็นน้องเป็นนุญจริงๆ ไม่มีใครเขาจะเป็นลูกน้องเราตลอดชีวิตหรอก อย่างเด็กล้างจานสักวันหนึ่งก็จะต้องเป็นเจ้าของร้าน สัจธรรมคะ เราก็ไล่ให้ไปรวย อย่างน้องคนนึง เคยเป็นเลขาคูใจ เพราะเขาเป็นคนซื่อสัตย์ เขาคอมบัญชีให้จอยหมด ทำกันมา 10 ปี ถามเขาว่าอยากทำอะไรเขาไม่ยอมทำ agent บอกอยากทำแลกเปลี่ยนเงินตราเราก็บอกทำเลยไม่มีที่ไปก็มาอยู่ข้างๆ พี่ก่อน พอวิฤกษ์ค่าเขายาวแล้วก็บอกให้ย้ายไปอยู่เองเพราะเขาอยู่ตัวแล้วนี่ อีกคนก็รักเหมือนน้องสาวก็ทำมา 10 ปีนี้ก็เหมือนกัน ไม่อยากทำ agent คงเบื่อ เขาถนัดทำร้านอาหารมากกว่า ออกมาทำร้านเราก็สนับสนุนเขา น้องๆ หลายคนหลายรุ่นคะ ได้ดีกันไปเยอะแยะ agent ส่วนใหญ่ในซิดนีย์นี้ก็แตกหนีออกมาจาก Stellar นี่แหละคะ ก็ดีใจกับพวกน้องๆ เขาจะคะที่เขาไปได้ดีกัน เราก็ดูเหมือนน้องรุ่นใหม่ๆ เข้ามารวมคะคะ ต้องมีตัวตายตัวแทน

Case อะไรที่ทำให้ปลื้มเธอพี่ เยอะแยะ case นี้คิดถึงที่ไร นังอมยิ้ม มีความสุขทุกที มีครอบครัวมีงานโดยวิชาทำงานได้ 8 ปีแล้ว แล้ววิชาถูกยกเลิก ต้องกลับทั้งครอบครัว ที่ช่วยก็เพราะลูกเขากำลังจะสอบ HSC เรียนเก่งมากเราก็บอกไม่ต้องห่วงนะบอกตั้งใจสอบเดี๋ยวเราจะช่วยพ่อแม่เขาให้ที่วิชา วิชาสอบได้เท่าไร HSC 99.9% โอ้ย เราก็บปลื้ม เขาก็ปลื้ม ได้ PR กันหมดตอนนี้เรียน Law ที่ UNSW เพิ่งหมาดๆ มานี่ก็อีก case แต่งงานกับภรรยาคนที่นี้มีลูกด้วยกันคนนึง 4-5 ขวบ ก็ถูกขู่จะไม่ให้เจอลูก ชума 5 ปีแล้วภรรยา ก็ไปยกเลิกวิชา ก็สู้จนเดี๋ยวนี้ได้ PR แล้ว case นี้ไม่ได้ตั้งค้หอก แต่ได้บุญเห็นแล้วมีความสุขพอลูกเค้าได้อยู่ด้วยกัน

ถึงตอนนี้พอใจกับตัวเองในระดับหนึ่งแล้วคะ กินอิม นอนหลับ อยากทำอะไรที่ไม่เกินตัวก็ได้ และยังสามารถกับงานที่ทำอยู่ ตัวตนจอยจริงๆ เทรอคะไม่ใช่ช่างเอก และไม่ใช่ช่างมารร้าย แต่เป็นคนธรรมดาตามที่คิดดี ทำดีรักษา คำพูดของตัวเอง เห็นใครได้ดีก็ยินดีไปกับเขา ที่สำคัญที่สุดก็คือ คนเราต้องรู้จักรักตัวเอง เคารพตัวเอง อันนี้แหละสำคัญเพราะถ้ารู้จักเคารพตัวเอง เราจะไม่ว่าอะไรให้เป็นที่น่าดูถูก ถ้าคุณพ่ออยู่อยู่คงภูมิใจนะ ที่จอยยืนได้ด้วยขาของตัวเอง จากเด็กสาวคนนึงที่วันๆ เอาแต่สนุกสนานกับชีวิตกับเพื่อนๆ แล้วอยู่มาวันหนึ่งก็ค้นพบตัวเองพบเส้นทางการทำงานและอาชีพแล้วพลิกผันกลายเป็นคนเอาการเอางาน เปลี่ยนชีวิตจอยเป็นคนละคนเลย ตอนเรียนมหาวิทยาลัยโดยส่วนตัวจอยคิดว่าใช้ชีวิตคุ้มค่า แต่การเรียนในมหาวิทยาลัยแน่นอนที่สุดคะ ตั้งใจเรียนจะดีกว่า อย่างจอยมีมันเป็นเปอร์เซนต์ส่วนน้อยคะ เพราะแต่ละคนก็มีองค์ประกอบของชีวิตต่างกัน แต่ที่สำคัญก็คือต้องมีความรับผิดชอบ และจริงจังในสิ่งที่ทำอยู่ อย่าหยุดเรียนรู้กับสิ่งใหม่ๆ เพราะความรู้ไม่ได้มีอยู่แต่ในตำรา แต่มีอยู่รอบตัวเราให้เรียนรู้ได้ทุกวันนี้